

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1083 10 tháng 4 năm 2016

Thơ ngỏ

Chiều Hương

*Chiều hương đổi thay qui một mối
Bình tâm học hỏi chẳng sanh tòi
Qui nguyên giếng mối trong thanh tịnh
Học hỏi không ngừng tự giác minh*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 22/07/2006 đến 28/07/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) *Quý tướng Trời cao để làm gì?*
- 2) *Phạm pháp là sao?*
- 3) *Muốn có duyên lành phải làm sao?*
- 4) *Tình thương là gì?*
- 5) *Tâm nằm nơi đâu?*
- 6) *Tội do ai tạo?*
- 7) *Duyên nào phải khổ?*

<p>1) El Cajon, 22-07-2006 <i>Hỏi : Quý tướng Trời cao để làm gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa quý tướng Trời cao để hiểu nguyên lý vô cùng</p> <p>Kệ : <i>Thành tâm tướng Trời tâm được độ Thực hành chánh pháp thông đường đạo Trí tâm khai triển rất nhiệm màu Thành tâm tu luyện hiểu chiều sâu</i></p>	<p>2) El Cajon, 23-07-2006 <i>Hỏi : Phạm pháp là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa phạm pháp là làm việc không đúng</p> <p>Kệ : <i>Không trách nhiệm là không thông Duyên lành không có khó chờ mong Tâm không lành dễ phạm pháp Khó qua khó tiến duyên trật gốc</i></p>
<p>3) El Cajon, 24-07-2006 <i>Hỏi : Muốn có duyên lành phải làm sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa muốn có duyên lành phải thật thà</p> <p>Kệ : <i>Thật thà dễ độ, dễ vượt qua Thành thật tâm tu tự học hòa Nhớ Trời tướng tượng xa qui Phật Thực hành chánh pháp tự vượt qua</i></p>	<p>4) El Cajon, 25-07-2006 <i>Hỏi : Tình thương là gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa tình thương là sự ưu ái lẫn nhau</p> <p>Kệ : <i>Ưu ái là thật sự yêu nhau Tự thức tâm tu tránh lo rầu Thực hành chánh pháp không mê loạn Bình tâm tu luyện xác hồn tiến</i></p>
<p>5) El Cajon, 26-07-2006 <i>Hỏi : Tâm nằm nơi đâu?</i></p> <p>Đáp : Thừa tâm nằm nơi trung tâm bộ đầu</p> <p>Kệ : <i>Bộ đầu khai triển sáng chơn tâm Hào quang sáng chói ngũ hành tiến Giải bỏ sầu lo giải được phiền Tâm thân ổn định qui một mối</i></p>	<p>6) El Cajon, 27-07-2006 <i>Hỏi : Tội do ai tạo?</i></p> <p>Đáp : Thừa tội do sự bất minh</p> <p>Kệ : <i>Thân tâm bất ổn do duyên nghiệp Thành tâm tự sửa xoay chiều tiến Quý thương Trời Phật duyên may đến Tận tâm tu luyện tránh nổi phiền</i></p>
<p>7) El Cajon, 28-07-2006 <i>Hỏi: Duyên nào phải khổ?</i></p> <p>Đáp: Thừa duyên tình nam nữ phải khổ</p> <p>Kệ: <i>Yêu nhau thiếu tự dứt khoát Tâm động vì khó tiến khó yên Trí tâm bất ổn không dứt khoát Qui y Phật Pháp khó hạ màn</i></p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Mê Cháp

*Hồ ơi! Mê chấp tạo mơ
Duyên Trời không thức, bơ vơ cực hình.
Cần Khôn vũ trụ hành trình,
Không sao tiến hóa, hồ ơi!
Không sao tiến hóa, lòng vòng lồi thoi.*

*Hồ ơi! Lập vị tạo ngôi,
Sang tời xa cách, khó ngồi gần nhau.
Trí tâm không mở, không trao,
Cực hình tự tạo, hồ ơi!
Cực hình tự tạo, ước mơ khó thành.*

*Hồ ơi! Lý thuyết cạnh tranh,
Thực hành không có, khó thanh, khó hòa.
Tình Trời càng vắng, càng xa,
Tranh nhau tạo loạn, hồ ơi!
Tranh nhau tạo loạn, khó qua tình Trời.*

*Hồ ơi! Học hỏi hợp thời,
Trí tâm khai mở, hướng Trời dựng xây.
Tự mình thức giấc đổi thay,
Cơ may tái diễn, hồ ơi!
Cơ may tái diễn, dịp may vẫn còn.*

*Hồ ơi! Cảm thức đường mòn,
Trời ban tình đẹp, chẳng còn si mê.
Hướng về thực cảnh hương quê,
Tình thương đạo đức, hồ ơi!
Tình thương đạo đức, hương quê sanh tồn.*

*Lương Sĩ Hằng.
Adelaide, 02-02-1994*

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Khóa 3, Thiền Viện Quy Thúc: VẤN ĐẠO 4

Ngày 03 tháng 10 năm 1986

Bạn Đạo: Xin mời chị Nam Mai.

Bạn Đạo: Thưa Ba, con có 4 câu hỏi, nhờ ba giải đáp cho con. Câu thứ nhất là: “Minh Cảnh Đài” mờ thì thấy được gì, và muốn thấy là thấy, hay là chỉ thấy khi nào Ba cho thấy, và có thể là tương tượng không?

Đức Thầy: Minh Cảnh Đài là tu để mở, năm chìm bảy nổi sáu linh đình, rồi nó cũng vì tình... Cũng như cái cô này, năm chìm bảy nổi sáu linh đình, rồi nó mới mở. Nó bị đập, đâu có phải là Thượng Đế đánh con đâu! Con đánh con đó chớ, tôi đập ngực mà không hay, rồi nói tôi bảnh không hà! “Mà tôi không phải tôi bảnh hả, tôi, con gái mới lớn lên, tôi bảnh lắm, há! Tôi ngoác cái nó tới liền hà”, nhưng mà lấy roi đánh mình mà không hay! À, năm chìm bảy nổi sáu linh đình, không biết đứng chỗ nào, thấy không? Rồi từ đó, nó nhồi, nhồi, nhồi, thét rồi mình mới truy tâm ra: ô, cái đó là ngoại cảnh, vậy cái nội cảnh của tôi ở đâu? - Tôi mới thấy cái Hồn, thấy chưa? Thấy cái Hồn rồi tôi tu. Tu để làm gì? Tôi mới hiểu rằng: phải tu sửa lại những cái gì mình khiếm khuyết, cái gì đã hư hao, tôi phải tu bỏ nó trở lại và tôi càng làm nó tốt hơn. Khi mà con làm nó tốt hơn thì nó thành cái gì? Cũng như hột cát mà biến thành cái miếng kiếng kia, thì nó qua 3000 độ lửa, mới nấu chín nó được, nó mới chảy ra được, nó mới thành miếng kiếng! Thì con phải tu, bước qua phải nhồi, phải bị nhồi, bị nhồi nhiều, rồi lúc đó cái Minh Cảnh Đài mở. Nhồi, là trong tu, con niệm Phật là gì? Con nhồi cái thức đó, niệm Nam Mô A Di Đà Phật để nó nhồi cái Thức - nó nhồi cái Thức rồi nó quy Nhứt - quy Nhứt nó mới phát Quang - phát Quang nó thành cái Minh Cảnh Đài! Lúc đó Minh Cảnh Đài là gì? Miếng kiếng đó chớ gì đâu! Người ta đứng trước, ở trong đó nó hiện ra

rồi, con hiểu không? Vì cái Tâm này, con làm Pháp Luân Thường Chuyển con thanh lọc và niệm Phật cũng thanh lọc, cho nó nhồi, hồi nào giờ nó bình an không có gì hết, mà bây giờ cứ bắt nó hít thở, bắt nó niệm Phật, làm cái gì cũng bắt nó niệm Phật, *nhồi* cho nó đủ lực lượng rồi, nó thu được cái lửa của ông Trời rồi, nó nấu thành một miếng kiếng là Minh Cảnh Đài. Lúc đó, dòm là thấy rồi, mình làm cho mình...

Bạn Đạo: Mà thấy cái gì vậy Thầy?

Đức Thầy: Mình thấy tất cả những cái gì mình muốn thấy: như đối phương người ta tới, người ta muốn hỏi cái gì, thì mình dòm mình thấy, mình nói chuyện họ, khỏi mắc công suy nghĩ! Tôi khỏi phải cần đi kiếm cái sách tướng, trang thứ mấy, câu thứ mấy... Không! Tôi dòm tôi thấy, à... tôi ngồi, người ta vừa tới, tôi thấy mặt họ khổ quá, đau buồn... Tóc thì chải thiệt đẹp, đánh phấn nhưng mà xõa tóc, xõa khổ lắm, mình dòm mình thấy cái khổ chứ không có thấy cái sướng, thấy cái thực chất của họ. “Ôi... cuộc đời của con người cay đắng vô cùng, phải không chị? Tự nhiên nó khóc hu hu: “Cay đắng lắm!...”, nó quên cái đẹp rồi, “Cay đắng lắm, nó mới chười tôi đây nè Đó, lúc đó khóc, “cay đắng quá!...”, phải không? Mình dòm thấy sự cay đắng, mình nói hai chữ “cay đắng”, nó khóc rồi, nó quên đi, bây giờ dầu thơm rồi cũng quên hết, môi son quên hết! “Cay đắng lắm, cay đắng lắm!...”. Bởi vì mình thấy cảnh đó, mình mới nói được, con hiểu không?

Cho nên, sau này những người tu Vô Vi mà lập được cái kiếng này rồi đó, nói xin lỗi, đói, ngồi ngoài đường làm thầy bói xạo xạo cũng có cơm ăn! Nói họ khóc, họ khóc rồi mình khuyên, họ thương, họ thương rồi họ cho một xu, một người

cho một xu, cũng sống nhàn hà, không có chết, con hiểu không? Đó, kêu bằng Minh Cảnh Đài, là mình tự tạo chớ không có ai tạo cho mình. Có Ông Trời đã cho rồi, khi giáng lâm xuống thế gian là con có Minh Cảnh Đài rồi, con nằm ở trong nôi đó, cô kia thấy cổ cười, con giống với người ta: cái Minh Cảnh Đài nó chiếu hiện, người này tới thương yêu, người kia tới giúp đỡ, thành ra cái mặt con tươi, cái mặt con thay đổi liên liên tùy theo cái luồng điện của người đứng trước mặt con. À, cái người đứng mà họ nói: “Con nít, con nít của ai, con nít của chị hả?” dòm cái tự nhiên một chập nó tỏ cái tình thương yêu, nó thấy có cái luồng điện thích hợp với nó, thì nó là Minh Cảnh Đài chiếu lại cho cái người mà đứng dòm nó! Rồi cái tự nhiên ôm, hôn, hôn thết rồi quen, thấy không? Thích thằng nhỏ đó, nhưng mà lớn rồi, cũng thằng đó mà y không thích, nó khác rồi: thằng kia nó đóng cái Minh Cảnh Đài, không có cái cảnh đó nữa. Thành ra nó cũng lớn, cũng cái thằng đó, thằng đó là thằng Bình hồi nhỏ, nhưng bây giờ lớn thằng Bình nó khác rồi, đứng nói chuyện không được, nói không vô, phải không? Hồi nhỏ cái gì cũng được mà lớn không được! Đó là thanh nhẹ khác, còn ô trước khác, con hiểu chỗ đó không ?

Bạn Đạo: Nó mở từ từ hay làm sao, Ba?

Đức Thầy: Nó phải mở từ từ... Bởi khi mà con nhồi đủ, con niệm Phật đủ lực lượng rồi thì tự nhiên mọi sự việc nó sắp đặt trôi chảy hết. Nó hiện một cái “bụp”: con thấy tại sao tôi đâu có phải thầy châm cứu mà cái bà kia bả đau cái vai, mà tôi thấy rõ tôi đau cái vai, tôi thấy cái vai tôi nó đang đau nè, tôi hỏi “cái vai bà, phía bên tay trái bà có đau không?” Bà nói: “Đau! Làm sao chị biết?” “Không, tôi không biết, tôi cứ dòm dòm như vậy...”. Mở rồi, thấy không?! Càng ngày càng mở rộng... Bởi vì mở rồi là mình phải tôn trọng cái đó và mình phải sử dụng cái đó, cũng như cái kiếng ở đây, tôi làm cái kiếng Quan Thánh này là để cho mọi người thấy rằng: ta có

Minh Cảnh Đài như vậy. Và nó mở rồi, khi nó mở rồi là chúng ta phải vun bồi, phải lo lắng, phải xây dựng càng ngày càng sáng suốt hơn, chúng ta mới độ được chúng sanh, thấy không? Một lời nói là vàng, chứ không phải đưa vàng họ mà thành sự nghiệp đâu! Lời nói của con, họ thức tỉnh họ tu, họ biết làm con người giữa con người, thì họ ăn không hết, suốt cả một kiếp này! Chớ con cho một lượng vàng thì nó đánh cờ bạc chút nữa thua hết thì cái lượng vàng không có giá trị, con hiểu chưa? Mà cái câu nói là vàng, đánh thức tâm hồn họ, mình thấy họ, mình nói, họ phục và mình chỉ đường cho họ tự đi, phải không!

Bạn Đạo: Thưa Ba, hồi nãy, Ba có nói phải làm Pháp Luân nhiều, mà sao bây giờ con làm Pháp Luân không được... Mỗi khi con hít và thở ra thì chỉ thấy rút trên đỉnh đầu, không thấy hơi vô cũng không thấy hơi ra chỗ đó?

Đức Thầy: Con dùng ý chuyển. Bởi vì con niệm Phật nhiều, thì cái ý nó chuyển rồi, con dùng ý làm Pháp Luân. Cái ý con vừa nghĩ tới Nam Mô là Soi Hồn, A Di là Pháp Luân, Đà Phật là Thiên Định, thì tự nhiên nó automatic nó chạy. Cái ý con nghĩ, tự nhiên một chập là thấy cái bụng mình nó lớn! À, rồi tới xả, cái ý mình nói xả, thành ra mình nhập định, mình đâu có làm Pháp Luân gì nữa! Cái đó là Pháp Luân, nhập định là cái Pháp Luân liên hệ với pháp luân của Càn Khôn rồi. Pháp Luân của Kim Mẫu, của Đức Mẹ của mình, chuyển xuống kéo mình lên, khi rút, con nhắm, nhắm nó nhập định rồi nó đi lên, nó thấy nó sung sướng, nó lân lân đi lên là nhờ cái Pháp Luân mình xuất ra thì Pháp Luân Bên Trên kéo lên. Càn khôn vũ trụ có Pháp Luân của Đấng Đại Từ Bi, Mẹ hiền, của Đấng Cha Trời, có hết, của Chư Phật chiếu cho mình. Khi mà mình thanh tịnh, không tưởng một cái gì là toàn những cái thanh điển chiếu cho mình, thấy nó rút lân lân, thấy tôi không có gì: tôi không có ở đây, tôi cũng chẳng nghe ông Tám giảng cái gì, mà tôi cũng không có cái gì luôn, không có ý kiến gì hết, nó nhẹ tới vậy đó,

con thấy không? Mới thấy là cái thanh quang lúc nào cũng là trường sanh bất diệt, mà cái trực khí thì có tụ có tan...

Bạn Đạo: Nếu Ba nói vậy, thì đáng lẽ con ban đêm con phải thiền nhiều lắm, sao con thiền có 15 phút?

Đức Thầy: Đâu, con thiền 15 phút, nhưng mà trong cái tâm con nhẹ. Người ta thiền càng ngày càng lâu, không phải là cái chuyện lâu, lâu là khi mà con mở được Bên Trên nhiều, con mới ngồi lâu được. Mà trình độ nó mới tới đó, nó hồi lại rồi, nó hồi con phải nằm, nằm rồi một chập con dậy con thiền lại cũng được nữa, cứ tập như vậy, tập như vậy thết rồi nó quen ở trên đó, rồi chúng ta: đứng cũng thiền, mà ngồi cũng thiền, mà nói chuyện cũng thiền, đi cũng thiền, nằm cũng thiền, cái lúc đó nó khác rồi, kêu bằng thiền 24/24, là chỉ sử dụng ngay trung tim thôi. Còn ngoài, những cái gì, mình không sử dụng. Vừa ăn là vừa giải liền, vừa ăn là vừa giải liền, vừa nói chuyện với người trần trước là mình cũng giải liền, đó, tới lúc đó là trình độ khác rồi.

Bạn Đạo: Tại sao niệm Phật lại say đạo, như chóng mặt nhưng mà không phải?

Đức Thầy: Bởi vì cái điển nó rút, cho nên khi con dùng ý niệm, mà con dùng “ý” niệm, niệm thết rồi, nó say rồi, con dùng cái “nhớ” Nam Mô A Di Đà Phật, hết niệm rồi, vô biệt niệm rồi, đi tới vô biệt niệm là con nhớ Nam Mô A Di Đà Phật thì thấy nó thanh thoi cả ngày. Cả ngày tới tối, 24/24, trước khi ngủ đến khi thức dậy, cũng nhớ Nam

Mô A Di Đà Phật là hết rồi! “Nhớ” nó khó lắm, mà “niệm” là tập, nhớ như: thấy cái hình ông Tám mà niệm, thấy câu niệm là niệm vậy thôi, cái đó mới có sơ khởi hà. Còn niệm lâu, niệm nhiều rồi là dùng nhớ, dùng cái ý nhớ Nam Mô A Di Đà Phật, mình thấy rõ cái thức hòa đồng rất rõ ràng, đi đâu mình cũng nhớ Nam Mô A Di Đà Phật, thì không còn niệm nữa, vô biệt niệm, tất cả đều sử dụng trong nguyên ý Hòa Đồng, cái đó nó trình độ khác.

Bạn Đạo: Dạ, trong bãng “Quán Thông” có câu “duyên tình tan vỡ, đạt tình siêu”, vậy trạng thái nào là đạt đến tình siêu?

Đức Thầy: “Duyên tình tan vỡ, đạt tình siêu”: như con, bây giờ con bỏ chồng bỏ con thì con đi đâu? Con chỉ có làm thình cậm cụi lo tu. “Siêu” là không còn tiếng nói mà, vô lời không có văn chương, hết rồi. Không có mây mưa với anh – em, thời tiết nữa, không có mùa thu mùa hè nữa, chỉ biết tu mà thôi, con thấy không!

Đạt tình siêu: cái tình này là tình giải thoát, tình sống động, tình vô cùng, bước vào trong cái “biển yêu của Thượng Đế”, không có bị “yêu của trần gian” nữa, con hiểu chỗ này không?

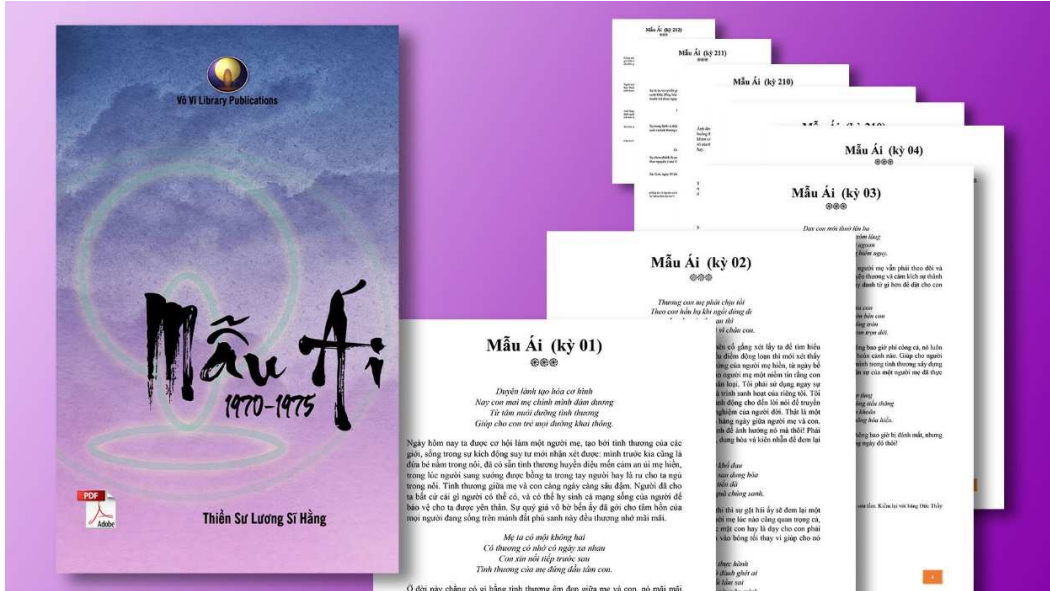
Có tan vỡ mới có cơ hội thức tâm. Có tan vỡ mới có cơ hội đi tu! À, có bị nhồi quả mới có cơ hội thành Tiên, thành Phật. Nhồi quả là chúng ta học nhịn nhục, mà nhịn nhục, đức nhịn nhục, là xây dựng trình độ Tiên Phật, con hiểu không?

Bạn Đạo: Dạ, con cảm ơn Thầy.

THÔNG BÁO CỦA NHÓM THƯ VIỆN VÔ VI

Vô Vi Library Publications xin hân hạnh giới thiệu cùng bạn đạo khắp năm châu một Kinh Sách mới phát hành:

Mẫu Ái 1970-1975

Từ năm 1970 đến năm 1975, Đức Thầy -Thiền Sư Lương Sĩ Hằng- đã viết trên 200 bài thơ “**Mẫu Ái**”, mỗi tuần một bài, mỗi bài đều gồm 12 câu thơ và 3 câu giảng ngắn gọn. Thời đó, trong các buổi họp cuối tuần, Ngài đã đọc lại các bài thơ và giảng thêm trong chi tiết. Những bài thơ này đã được in ra và phát cho các bạn đạo tham dự các buổi họp, hoặc chép lại từ những băng giảng đã được thâu lúc xưa.

Về sau, Đức Thầy có đọc lại và thâu thanh trên băng cassette một số bài thơ.

Vô Vi Library Publications đã cố gắng sưu tầm lại các bài thơ vô cùng quý giá này từ nhiều nguồn khác nhau, đã kiểm lại với băng cassette Đức Thầy đọc lại 12 câu thơ và 3 câu giảng ngắn gọn, và cũng đã kiểm thêm với băng Ngài giảng các bài thơ trong chi tiết.

Trong trường hợp không tìm lại được bản in hoặc băng Thiền Sư đọc lại, Vô Vi Library Publications đã chép lại bài thơ từ những băng Ngài giảng trong chi tiết. Mỗi kỳ giảng, Ngài có đọc lại 12 câu thơ và 3 câu giảng ngắn gọn, nhưng chúng tôi chỉ có thể tạm đoán trong phần giảng đoạn nào là Ngài đọc lại 3 câu giảng.

Đây là lần đầu tiên những bài thơ này đã được lưu trữ và gom lại trong bộ sưu tập, và xuất bản dưới dạng pdf cho thích hợp với máy điện tử. Chúng tôi cũng sẽ xuất bản thêm bộ sưu tập này dưới dạng ePub cho thích hợp với điện thoại thông minh và tablet, và dưới dạng AudioBook (do chính Đức Thầy đọc và giảng).

Quý bạn có thể tải Kinh Sách từ trang mạng của vovilibrary.net, hoặc gửi email đến info@vovilibrary.net. Chúng tôi sẽ giữ Kinh Sách qua email về quý bạn.

Vào thời điểm xuất bản bộ sưu tập, Vô Vi Library Publications vẫn chưa tìm lại được vài bài thơ cho Mẫu Ái kỳ 177, 181, 187 và 205. Nếu quý vị có bản in hay băng cho các bài thơ này, xin vui lòng gửi đến info@vovilibrary.net.

Nhóm Thư Viện Vô Vi.

BẠN ĐẠO VIẾT

Hemet, ngày 5 tháng 4 năm 2016

Kính gửi về Tuần Báo Phát Triển Điển Năng,

Thưa Các Bạn:

Đây là tường trình kết quả của khóa học Tịnh Khẩu & Niệm Phật được tổ chức trên thiền viện VI Kiên từ ngày 1/4/2016 cho đến ngày 3/4/2016 do ban quản lý thiền viện tổ chức.

Khóa học này không có Thanh Tịnh bằng khóa học trước tại vì thiếu sự phối hợp chặt chẽ giữa hai bên, làm ảnh hưởng đến các bạn. Chúng tôi thành thật xin lỗi và mong rằng các bạn thông cảm bỏ qua những sơ sót đáng tiếc. Nhưng kết quả cũng tốt và mỹ mãn lại có quà tặng mang về nhà làm kỷ niệm.

Kết quả mỹ mãn tại vì khóa này có THỦ THÁCH và có TRẢ BÀI. Thử xem các bạn có thật sự Thanh Tĩnh hay là không! Tu bằng cái TÂM chứ không tu bằng cái MIỆNG. Không có nói suông và không có TRÁCH NHIỆM. Phát tâm là cao quý nhưng thật thà mới là giá trị của Tâm Linh. Cho nên trình độ tu học không mua không bán, chứa được bao nhiêu thì nhận được bấy nhiêu, muốn thêm nữa cũng không được. Kết quả thì mọi người tham dự khóa học tự nhận thấy và cảm thức qua những lời phát biểu của từng bạn đạo.

Riêng đối với ban NHÀ BẾP thì được mọi người tham dự khóa học khen tặng hết lời. Thành thật cảm ơn sự quan tâm, cố vũ và khích lệ của quý bạn, làm cho chúng tôi cảm thấy ấm áp và vui đi được một phần nào sự mệt mỏi ... Chỉ có 5, 7 người phục vụ và lo cho mấy chục người, thử hỏi làm sao mà không vất vả, bầm dập, nhưng mà các bạn đừng lo, chúng tôi phục vụ qua mấy chục năm cũng đã quen rồi và lúc nào cũng sẵn sàng chào đón các bạn với tấm chơn tình quý thương. Mong cho bạn trở về đây cũng như trở về với mái nhà Tình Thương của chính mình, mọi người đều phải có trách nhiệm, giữ gìn và bảo vệ nó, đó là ĐẠI SỰ CHUNG. Đức Thầy đã chỉ dạy và nói "Đây là CỐ ĐỒ TÂM LINH của THƯỢNG ĐẾ" chỉ có NHỊN NHỤC và PHỤC VỤ mà thôi chứ không có nói. Viết đến đây tôi hơi bị xúc động và suy nghĩ ngược lại cả trăm người mà biết phục vụ và lo cho vài người, ôi thật là sung sướng và hạnh phúc biết bao! Cả hai bên đều được tận hưởng ơn phước của Trời và Đất ân ban.

Thanh nhẹ hiểu biết thì phải hạ mình xuống phục vụ và đồng hành cùng với mọi người, chúng ta đồng hội, đồng thuyền, tới bến thì tới bến chung, chìm xuống thì chìm hết cả đám có gì mà phải phập phồng lo sợ! Chan hòa Tình Thương là ở đó. Còn MÊ CHẤP thụ lợi cá nhân thì làm sao mà hướng dẫn mọi người cho được, chỉ có chia rẽ và lộn xộn mà thôi. Đoàn kết thì phát triển sanh tồn, còn chia rẽ đấu tranh thì tiêu tan, lụn bại ... Từ đời qua đạo cũng thế, từ cổ chí kim cũng vậy, nguyên lý này không thay đổi.

Mong rằng quý bạn trở về bình tâm ngồi xuống cầm viết ghi lại những cảm tưởng vui buồn để chia sẻ lại cho các bạn, anh em, huynh đệ tỷ muội của chúng ta, khắp nơi khắp giới cùng đọc cùng cảm thức. Kính chào các bạn.

Quý thương,
Bành Chí

THƠ BẠN ĐẠO

Hạnh Từ Bi

Lời ai chang chứa tình yêu thương
Trải bao đau khổ lắm đoạn trường
Nay hạnh từ bi đã thức giác
Hoà vào mọi giới hoà tình thương

Yêu thương vạn vật với muôn loài
Mở lời kêu gọi chuyển dần xoay
Chuyển tâm phàm ác thành hiền đức
Giải nghiệp, bồi đức phước tràn đầy

Ai ơi! đừng gieo bao nghiệp quả
Hãy hành từ bi như Mẹ Cha
Tha thứ thương yêu cùng muôn loài
Dùng quyền tối hậu Cha ban ta

Đó là vũ khí Cha đã trao
Tha thứ thương yêu chuyển muôn màu
Tâm thức phát quang ta nâng cấp
Thực hành chuyển nghiệp xoá khổ đau

Thủy Bùi Missouri 03/10/2015